THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 22 AUGUST 15, 1932 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

In Safety Alone

Israel then shall dwell in safety alone.
Deut. 33:28a.

Alone, dwelling alone.

Yet, dwelling in the midst of the world!

Distinct, yet in its distinction not isolated, in the world, yet, not of the world, — such is the unique, the peculiar position of the people of God!

For, Israel shall dwell in safety alone.

Not merely *exist,* but *dwell* alone!

Their position, as far as earthly relations are concerned, is not like that of an isolated tribe or nation, that live on an island in a far away corner of the world, separated from all the rest of the world's nations, without means of communication. From the viewpoint of their earthly life and subsistence they are not like a beleaguered city, shut in by the forces of the enemy. Such isolation is external and accidental. Its cause and reason are not to be found in the isolated people, but in external circumstances. They exist, they do not dwell alone, and their isolation cries for the removal of those circumstances that cause it!

But Israel shall *dwell* alone!

The peculiar position of the people of God in the world is not due to circumstances, to accidental conditions, to external causes, but to the peculiar character of the people themselves.

They have their own peculiar origin, their own distinct calling, their own life, language, habits and customs, ideals and aspirations, faith and hope and love, way and walk . . . .

For, they have their own God, and they are God's own peculiar people!

Such was the character of Israel, dwelling in the land of Canaan.

Geographically and physically they were not separated from the nations of the world. True, they were separated in their own land, shut in by mountain and desert and sea. But if Jehovah had purposed to separate Israel in this local and physical sense of the word, He could have prepared for them a land in some forsaken region, never visited by strangers even so that the world would never know of Israel's existence. But such was not the position of the land of promise. It was situated in the very center of the world, it was the very navel of the earth, it was surrounded by all the great nations of the earth, and as its history clearly reveals, the eyes of all the world were always upon it!

But Israel must *dwell* alone!

In the midst of the world, a spectacle to all, yet alone!

And the deepest cause of this necessary isolation, the cause that determined their separation, was Israel's God, Whose name is Jehovah. He had chosen them, in order that they might be a people peculiar unto Him. He had called them, in order that they might be a holy nation, consecrated unto God. He had formed them, in order that they should proclaim His praises. He had given them His covenant, in order that they might love Him and His precepts, that they might walk in His way and look for His salvation. They had their own life, individual, social, religious, determined all by their relation to God, concentrated about Jerusalem, the temple, the most holy place, the dwellingplace of Jehovah. And they must keep separated from the nations about them, their gods, their rites, their power, their mode of living, their sons and their daughters . . .

Safely, in order to be safe, Israel must dwell alone. Its isolation is its strength. Amalgamation is their destruction.

And still Israel, the Church, must dwell alone.

They need not, they must not go out of the world. As Israel of old they must dwell in the midst of the world. The eyes of all the world must needs be upon them.

Yet, they must dwell alone!

For, they are a chosen generation, a holy priesthood, a holy people, a peculiar people, called out of darkness into the marvelous light of God, in order that they might shew forth His praises and virtues. They are called to be holy. And this calling determines their whole life, in every sphere, and causes them to dwell alone.

And every relationship that violates their peculiar position and calling must be broken or avoided.

In the world, but not of the world!

Their safety is in their isolation!

Israel shall dwell alone!

Alone, — in the midst of the world!

An apparently precarious, dangerous, impossible position!

Be not too hasty in your determination to join the company of this isolated people, for it is a tremendous thing to say and, for the flesh, an impossible thing to accomplish, to be alone in the world with God!

To be God's people, mark you well, *God's* people, not the people of a god of your own imagination, but of God Who is really GOD, of God, Whom the world does not know, does not want, hates and refuses to serve and glorify; to carry His life in your heart, to know His covenant and keep it, to be of His party in the midst of the world and shew forth His praises, — that is tremendous, dangerous, impossible to the flesh. To risk it with God alone requires the most absolute and implicit trust in Him! . . . .

For, this people that must dwell alone with God in the world, is, in an earthly sense, still of the world, for their earthly existence and subsistence dependent on the world. They are related to that world, they need the food and drink, the clothing and shelter of that world. It seems absolutely essential for their well-being according to the standard of the world, that they do not dwell alone, that, instead of incurring the ill-will and hatred of the men of this world, they seek their friendship. For, they are few in number and small in power. And they sit not on thrones and in the high places of the earth. Their entire earthly position, for every possible carnal viewpoint, pleads for compromise and amalgamation with the world.

And does not history offer the same plea?

Was ever a nation more harassed than Israel of the old dispensation? How it was hated by all the nations of the world, because it would dwell alone, because Jehovah was its God! How they complained in bitter woe, that they afflicted them from the nation's youth; how they could truly say that the enemies plowed upon the nation's back and made long their furrows! And did not the attempt of Israel to dwell alone, in the end, prove an utter failure? Was it not led into captivity? Did not the nations of the world rule over it? Was not the nation finally destroyed and scattered among the nations of the world? . . . .

And is it different with the history of the Church of the new dispensation?

Was not the Church, whenever and wherever it attempted to dwell alone in the midst of the world, hated and despised, harassed and persecuted, denied a place in the world, so that her very existence seemed impossible, she was threatened with extinction? And was not, and is not even today, that Church successful, rich and flourishing, that forsook this principle of isolation and knew how to adapt herself to the world? . . .

Always there have been, and there still are, multitudes that oppose this principle and maintain: Israel shall not and cannot dwell alone! . . . .

Alone, — in the midst of the world!

A precarious position!

Precarious, yet safe!

For Israel shall dwell, alone indeed, yet with God!

No matter how many may fear and reveal their aversion to Israel's isolation, no matter how apparently Israel's history may witness that this isolated position in the world is untenable, the fact remains, that in order to be safe Israel must, indeed, dwell alone.

In this isolation lies her safety of God's people.

Not her safety from a carnal and worldly viewpoint. Their isolation may invoke the wrath of all the world, may bring upon them the fury of the powers of darkness. Name and position, yea, very life may be denied them because of their living according to this principle of isolation. Yet, Israel's safety is in its dwelling alone. Its safety from a spiritual aspect. If Israel would maintain its identity, would be God's people, it must needs be separated from the world.

Neither does Israel's history contradict this truth.

The old-covenant people, the nation of Israel, indeed, ceased to be and was swallowed up by the nations of the world; but not because it dwelled alone and chose to be God's people, but because it refused to dwell alone and served all the gods of the nations! And not in those churches that followed the principle of adaption to and amalgamation with the world is the Church of Christ preserved in its strength and beauty, however mighty and successful they may appear, but in the Church, however small and despised, that chose to dwell alone!

The Church that would save its life in the world shall lose it!

But the Church that will lose its life in the world for Christ's sake, for God's covenant's sake, shall save it unto life eternal!

This Church is safe!

For it dwells, alone in the world, but with God!

And the everlasting arms are beneath!

And if God be for us, who can be against us?

God is the everlasting! He is from eternity. He

is before the world was and ordained all things, even also the isolated position of His people in the world, the enemies that surround and threaten them, and so ordained it all that all things must work together for good to them that love Him. And He is to eternity. The first and the last. The All-wise. The Almighty. He never wearies. He never slumbers. He never sleeps. He never grows weak. He never falters. He is God, God alone. And His counsel shall stand and He shall do all His good pleasure! The everlasting Rock! . . . .

And He is the dwelling of His people.

He loves them. He is their refuge. He supplies their want. He cares for them. He protects them against all their enemies. Without His will they cannot touch them. He bears them up in His everlasting arms, bears them through all the tumult and turmoil of the nations, through raving powers of darkness to eternal glory! . . . .

Israel shall dwell alone in the world!

Alone with God!

Dwell in safety!

H. H.

Dit nummer, en ook het volgend nummer van ons blad, verschijnt in verkleind formaat, om onze redactie een poosje verademing te geven.

Redactie.

NOTICE

The Sunday School of the First Protestant Reformed Church has published another pamphlet written by Rev. H. Hoeksema, entitled, "The Sojourner's Sabbath."

We have also published a third edition of "The Biblical Ground for Baptism of Infants."

Both booklets are available at 1045 Niagara Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

We would like to remind the readers of these pamphlets of sending in names and addresses of parties interested in these booklets.

Funds contributed to this work are appreciated.

All requests are to be mailed to The Sunday School Mission Publishing Society, 1045 Niagara Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

BEKENDMAKING

Classisvergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 7 September 1932, om negen uur in den voormiddag te Grand Rapids, Mich., in het Fuller Ave. kerkgebouw.

M. Vander Vennen, S. C.

Het Werk Gods Zien

Mozes, de man Gods, was opgeklommen op de vleugelen des gebeds en staande op de bergtoppen des geloofs zag hij God als de Toevlucht van alle geslachten der kinderen Gods. Zijn blik tuurt terug in het grijze verleden en ziet weer de bange jaren van den tocht door de nare wildernis; zijn blik werpt hij over de vreeselijke jaren in het goddelooze Egypte; terugblikkende ziet hij in vergezicht het trekken der vreemdelingen. Ja zelfs over Noach en het gebruis der schuimende golven dwaalt zijn oog en speurt alle de geslachten der kinderen Gods tot op den struikelenden Adam.

En het steeds wederkeerende tafereel dat hij aanschouwt is dit, dat de Heere een Toevlucht was voor alle die geslachten. Met Hem wandelden zij en bij Hem woonden ze.

Maar zijn blik speurt verder. Staande op de toppen der bergen ziet hij dat God de vreeselijke Schepper is van het geheele heelal: "dat Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt!"

Totdat zijn blik duizelt in den oceaan der eeuwigheid. Verder kan hij niet. "Van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God!"

Dan komt zijn blik weer langzaam terug en keert weder van het aanschouwen der duizelingwekkende eeuwigheid en ziet dat alle geslachten weggegaan zijn, terugkeerden tot de verbrijzeling des stofs. Hij ziet de eeuwen, de geslachten, de jaren versmelten. En ze gingen weg vanwege de majestieuze stem Gods die hun onverbiddelijk toedruischt van boven: "Keert weder, gij menschenkinderen!"

Alles wordt overstroomd door dien eeuwigen God. Op zijn eelst is alles maar een nachtwaak. een slaap, een gedachte, een damp in 't verschiet.

En de kwaliteit dier overstrooming proeft hij als toorn, grimmigheid, verbolgenheid Gods. Want alle die geslachten waren vuil en zondig, alles ging mank, struikelde en viel. Hij ziet God die sterk is in toorn over zonden en wrange vruchten geeft van moeite en verdriet.

En dan pauzeert hij. Zijn hart breekt en zijn ziel schreit. Hij kan zoo niet verder.

Hij scheurt zijn blik weg uit het smartelijk verleden en ziet op Gods arme volk. Hij weet zich de Middelaar des Ouden Verbonds en pleit voor de Kerke Gods der eeuwen. Hij roept het uit in de droefheid zijner ziel: Houd toch op, Heere, ga zoo niet verder. "Keer weder, Heere, tot hoe lang? En het berouwe U over Uwe knechten."

Voorts smeekt hij om verblijding voor de geslachten der kinderen Gods. Ja, hij vraagt zelfs, dat die verblijding hun deel mag zijn in dezelfde mate, dat de drukking Gods hun deel was.

En de inhoud van die afgebeden verblijding, de weg waarlangs het volk van God zal zingen van geluk is wel, *dat ze de werken Gods mogen kunnen zien.*

"Laat Uw werk aan Uwe knechten gezien worden!" "En Uwe heerlijkheid over hunne kinderen!"

De allereerste vraag die om een antwoord roept bij de overdenking van deze gedachte is wel: Wie toch zijn de "knechten Gods" waarvan dat woord des Heeren spreekt?

En dan is het duidelijk uit het verband van dezen Psalm, alsmede uit de geschiedenis van Mozes en Israel, dat hij het oog heeft op het historisch Israel, zooals dat organisch naar geestelijke kern en vleeschelijken bolster tot openbaring kwam door de eeuwen.

Indien men den term "knechten Gods" zou willen verengen en toepassen alleen op de geheiligde kern dan is de taal van dezen psalm onverstaanbaar en niet te rijmen met duizende uitspraken der Heilige Schrift. Wat de psalm zelf aangaat, zouden wij, b.v., kunnen vragen hoe het te verklaren is dan, als Mozes zegt: "Wij vergaan door Uwen toorn en door Uwe grimmigheid worden wij verschrikt?" De Heere is toch nimmer vergramd geweest op Zijn volk, dat Hij met eeuwige liefde onophoudelijk beminde? Zegt Gods Woord niet duidelijk, dat Hij hen liefhad ook toen zij nog zondaars waren?

Neen, alleen als men Mozes' gebed beluistert en in verband brengt met de geschiedenis van 't volk Israels, ziet men, dat hij daar staat als de middelaar des Ouden Verbonds en zich één weet met het gansche Israel, naar zijn heilige kern en goddeloozen bolster, die in de aardsche bedeeling tezamen tot rijpheid komen.

Tot die "knechten" behoorden, in de eerste plaats, zij die Israel heetten en nochtans vreemdelingen waren van het hart Gods. Zij die den Heere niet toebehoorden en van eeuwigheid door Hem gehaat werden. Al tezamen geestelijke broeders van de Kains en de Ezaus in de geslachten der kinderen Gods. Het gedeelte, namelijk, waarvan de Apostel Paulus zegt, dat zij verhard geworden zijn, hoewel ze genoemd werden met den naam Jakobs.

Voorts behoorde daartoe dat gedeelte van Israel, dat wel naar Gods bestel deel uitmaakte van het geestelijke Israel, maar vooralsnog in de zonde wandelde. Het gedeelte, dat nog getrokken moest worden uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht.

En, eindelijk, behoorde bij "de knechten Gods" ook de ware kinderen des Heeren. Zij die daadwerkelijk waren overgegaan uit de duisternis tot het licht; uit den dood in het leven, maar die, voorzoover hun vleesch aanging, van der jeugd aan ook overtreders genaamd waren. Want wij moeten nooit uit het oog verliezen, dat verreweg het grootste gedeelte van de openbaring van het leven der kinderen Gods ook zonde is. Zonde in gedachten, woorden en werken. En die zonde vermoeit ook het hart onzes Gods. En die zonden waren ook voor de aandacht van de Bijbel-heiligen wanneer zij hunne harten uitstortten voor Gods troon. Waren ook voor de aandacht van Mozes in Psalm 90. Naar den ouden mensch zondigden zij daarin met het gansche historische Israel mee.

In één woord uitgedrukt: het goud van Gods genade was vermengd met goddeloos schuim.

En Mozes noemt het geheele mengsel: "knechten Gods." En staat als de van God gezonden middelaar te bidden voor het volk dat historisch den naam draagt van het "volk Gods."

De tweede zaak die hier onze aandacht vraagt is het werk Gods. Wat bedoelt Mozes, wanneer Hij den Heere smeekt dat Zijn werk aan Zijne knechten gezien zal worden? Wat is dat werk Gods? Het kan toch niet bedoelen de werken Gods in het algemeen, want die staren hun in 't aangezicht van den vroegen morgen tot den laten avond. Want zelfs de nacht is tot berstens toe vol van de sprake des Heeren, die ons en alle menschen tegenkomt in de werken Zijner handen. Neen, we gevoelen het, hier wordt een zeer bijzonder werk bedoeld.

We behoeven dan ook niet ver te zoeken om een zeer bijzonder werk des Heeren te vinden. De geheele geschiedenis die dat volk gemaakt had was één groot werk Gods. Van dat werk lezen we later nog weer in Richteren 2:7 en 10. Daar staat: "en het volk diende den Heere alle de dagen van Jozua, en alle de dagen der oudsten die lang geleefd hadden na Jozua, die gezien hadden, *al dat groote werk des Heeren, dat Hij aan Israel gedaan had.*" En: "zoo stond er een ander geslacht na hen op, dat den Heere niet kende, nog ook *het werk dat Hij aan Israel gedaan had.*" En in hetzelfde verband toont de Heere wat de groote inhoud van dat werk Gods was.

Dat werk Gods was een tweezijdige arbeid des Heeren.

In de eerste plaats, was daar het groote werk der verkiezing Israels boven alle volkeren der aarde. Gedreven door een eeuwige liefde had Hij dat volk apart gezet in de roeping van Abraham, hun vader. Voorts had Hij, toen zij een groot volk geworden waren in Egypte en van dienstbaarheid zwart, hun geschrei gehoord en getrouwelijk uit het diensthuis der Egyptenaren hen uitgeleid, met een sterke hand en een uitgebreiden arm. Nog steeds gemotiveerd door Zijn eeuwige liefde had Hij het hun aan niets doen ontbreken op die lange reis door de wildernis. En, ten slotte, Hij was op reis met datzelfde volk naar het land, dat Hij hunne vaderen gezworen had, de erve Kanaans, het land overvloeiende van melk en honing.

Daarom hooren wij het steeds wederkeerend refrein in het getuigenis Gods: "Ik ben de Heere uw God die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid heb."

Maar daar is ook een andere zijde aan dat werk Gods. En die andere zijde bestaat in de vernieling van de vijanden Israels. Het groote werk der verwerping, waardoor de Heere de Egyptenaars deed verdrinken in de diepte der zee. Daarom staan de heirscharen Israels aan den oever der Roode Zee; en zij zingen de lofzangen Gods, terwijl de vijand verdrinkt in de bruisende golven.

En het steeds wederkeerend koor der gezangen is: "Jehova heeft het paard met zijn ruiter in de zee geworpen."

Een werk Gods voorwaar! Het is vanwege dat werk der verwerping dat Jozua Amelek krenkte door de scherpte des zwaards. Want de hand opgeheven ten hemel besliste den krijg. En vanwege dat vreeselijke werk der verwerping werden de volkeren van Kanaan verbannen uit hun land. Want God beminde Jakob en gaf volkeren in hunne plaats.

Nog komt de vraag op, wat beteekende het toch dat Mozes voor Israel bad om dat groote werk te mogen zien over Zijne knechten? Zag Israel dat dan niet? 't Was toch duidelijk genoeg? Het gerucht ervan was toch verspreid rondom en het maakte immers de handen van de omliggende volkeren slap? Men zou toch geneigd zijn om te zeggen dat een kind het kon zien?

En dan antwoordt Gods Woord ons ontkennend. Neen, de overgroote meerderheid van de knechten Gods waren blind voor dat groote werk des Heeren. En, omgekeerd, dat groote werk der verkiezing scheen soms metterdaad niet gezien te worden over Israel. Het scheen soms alsof schier geheel Israel uit verworpenen bestond. In het meerendeel had God geen behagen en ze werden verdorven in de woestijn. Men scheen blind voor de werken des Heeren. Getuige hiervan het veelvuldige afhoereeren van den levenden God, alsmede het gedurige murmureeren voor Zijn aangezicht. Getuige hiervan de smart van den Godsman Mozes en zijn klacht van Psalm 90. Keer op keer moest God van dat volk zeggen: "Israel heeft geen kennis; Mijn volk verstaat niet."

Om de werken Gods te zien, de werken van Zijn beminnende liefde en de werken van de vernietiging der vijanden Gods, moet men wederomgeboren worden. Gewoon, natuurlijk gezicht schiet hier te kort. Men moet een geboorte hebben ontvangen die ons een nieuw, hemelsch leven schenkt. En door dat nieuw, hemelsch leven leert men merken op des Heeren doen.

Om dat nieuwe leven smeekte Mozes voor het Israel der eeuwen. Hij weet bij ondervinding, dat het natuurlijk oog des Heeren arbeid der verkiezende liefde niet kan zien. Dat het natuurlijk oog des menschen absoluut blind is tegenover de dingen die God doet. Dat daarom de Heere Zelf uit den hemel moet komen om de oogen der menschenkinderen open te maken door de Almachtige kracht van Zijn Geest. En dat dan het steeds duidelijker wordt dat God een groot werk doet. Want als God dat doet, dan komt er een volk tot openbaring dat naar het hemelsche Kanaan reist en dan worden de vijanden van Gods zaak verdorven en varen ter helle.

Daarom bidt Mozes.

Hij weet, wanneer de Heere zijn gebed verhoort, dat dan de lof des Heeren zal uitspruiten en dat het Israel zal juichen en verblijd zijn alle hunne dagen. Dan wordt des Heeren werk openbaar en dan gaat Israel naar den hemel en wordt des vijands kop verslagen en dien haar'gen schedel geveld.

En nu? Is het nu anders dan voorheen bij den klagenden Mozes?

Zouden we tezamen Psalm 90 niet weenen?

Het eelste van Gods Kerke wil vandaag niet luisteren naar God en is blind voor de verkiezing van Israel. Met hunkerende oogen ziet men de tenten der Filistijnen en vergast zich aan de hoererijen van Moab.

O, God! Laat Uw werk aan Uwe knechten gezien worden. En laat de uitstraling Uwer deugden in verkiezende liefde en het uitstorten Uwer verbolgenheid over de goddeloozen tot prijs Uwer heerlijkheid gezien worden over hunne kinderen!

Dan zullen we verblijd zijn in alle onze dagen!

G. V.

De Kennisse Gods

VIII

I Cor. 13:12.

Gen. 2:7 leert ons, zoo zagen we, dat de schepping van den mensch één tweevoudige daad des Heeren is. De door Hem toebereide en geformeerde stof, met de gelijktijdige inblazing van den adem des levens, gaf den éénen mensch het aanzijn, en aldus werd de mensch geschapen tot een levende ziel. Hierin vooral verschilt de mensch van de engelen en dieren. De laatsten ontvangen hun leven door het scheppend roepen Gods en komen op Zijn bevel levend uit de aarde te voorschijn. Het dier is uit en beweegt zich op deze aarde, sterft en keert tot de aarde terug, en geen hoogere bestemming wacht hem. Zijn hoogste plaats, indien we hiervan willen spreken, bestaat enkel en alleen daarin, dat hij het dichtst bij den mensch staat, om dien mensch te dienen. Dat is zijn plaats onder de schepselen, al stemmen we toe, dat de Heere ook door het beest ons hemelsche zaken leeren wil. Dit blijkt onder anderen wel uit het feit, dat de Heiland genoemd wordt de Leeuw uit Juda's stam. Doch dit is dan ook opdat hij voor den mensch dienstbaar gemaakt wordt, opdat deze zijn God zal kunnen verstaan.

De engelen zijn geesten. Door den val zijn zij wel boven ons verheven en over ons gesteld, worden zij uitgezonden tot dienst van hen die de zaligheid zullen beerven, die dienst echter, om een oud voorbeeld te gebruiken, is gelijk aan den dienst van het dienstmeisje, dat wel het kind moet verzorgen en bewaken, het kind niet behoeft te vragen wat het verkiest, en haar bevelen dan ook niet van dat kind ontvangt, maar desniettemin in haar dienstbode-zijn nooit met dat kind op gelijken voet komt te staan in het familieleven en als zoodanig niet tot de familie gerekend wordt — zoo ook de engelen niet boven het kind Gods staan, die zij op Gods bevel moeten dienen.

Ook vormen zij, in tegenstelling met den mensch, niet een organische eenheid, doch werden, en dat wel-

licht op 't zelfde oogenblik hoofd voor hoofd geschapen.

Het kan alleen gezegd worden van den mensch, dat hij het is, in wien eenheid van oorsprong, geslacht, plaats der eere en hoogste bestemming werd toegewezen onder al de schepselen. De éene mensch is één ongedeeld wezen. Daarop legt dan ook de Schrift telkens weer nadruk. Het is juist dat ééne wezen wat hem doet zijn, wat hij is. Dat is hij ook in verband met het geheel. Individualiteit is eigenlijk niets anders dan de onderscheiding, die we maken tusschen bestaande personen, omdat we leden zijn van één groot geheel.

Ofschoon dit alles waar is, dienen we wel te onderscheiden, te meer omdat Gods Woord ons in dezen hierin voorgaat. Soms spreekt de Schrift van lichaam en ziel, en ook wel van lichaam, ziel en geest. Vandaar dat in den loop der eeuwen de strijd zich op dit punt menigmaal samentrok, aan den eenen kant koos men partij voor de opvatting: de mensch bestaat uit twee deelen, aan den anderen kant verdedigde men de voorstelling, welke wil dat er geen sprake is van twee maar drie deelen. De eenheidsgedachte werd op deze wijze terzijde geschoven, indien niet geheel veronachtzaamd. Dat een ieder zich op verschillende teksten beriep, spreekt als vanzelf. Beide, de leer der Dichotomie (ziel en lichaam) en die der Trichotomie (lichaam, ziel en geest) beroepen zich op de H. Schrift. Voor de eerste zienswijze werd gewezen op het feit, dat het sterven van den mensch een scheiden is van ziel en lichaam, terwijl het laatstgenoemde het feit voor de aandacht riep, dat het sterven een geven van den geest wordt genoemd. Hier hebben we niet zoozeer met een onoverkomenlijke moeilijkheid te doen, ook al moge dit, bij den eersten oogopslag zoo schijnen. In beide gevallen is het ten slotte den eenen mensch die sterft. Als de Heere den mensch schept tot een levende ziel, zit daar allereerst een gedachte van eenheid in, waardoor Hij dien mensch, èn aan Zichzelf èn aan Zijn schepping, verbindt. In den geformeerden mensch is de levensadem het levensbeginsel en de gelijktijdige inblazing maakte hem, door die eene scheppingsdaad, een geestelijk, persoonlijk wezen. Die levende ziel is dan ook den naar den Beelde Gods geschapene eenen mensch. God nam de levende aardsche natuur uit het stof, doch deze natuur werd, door de inblazing, een geestelijke, persoonlijke natuur.

In relatie tot het allerhoogste, dat is God, is deze geestelijke, persoonlijke mensch geest, en naar de zijde der aarde en het aardsche, is hij ziel. Ziel en geest nu worden saamgetrokken in den persoon van den mensch. Als de mensch zich afvraagt: Wie ben *ik*, of vanwaar ben *ik* en waar ga *ik* heen? dan reflecteert zijn persoon zich in zijn bewustzijn. Daarom kan dan ook de persoon niet de geest des menschen zijn, noch met hem vereenzelvigd worden. De persoon, de geheele mensch, het ik van mijn zijn, richt zich naar twee zijden. Het richt zich, zoo was het met Adam, naar den Schepper en naar de schepping. Als we vervolgens spreken van des menschen natuur, dan ligt daarin uitgedrukt de algemeene werking van zijn wezen, gelijk hij haar ontving door de inblazing Gods. Welnu, met de natuur, zooals hij haar bezat voor den val, waren hem tegelijkertijd al die gaven geschonken, welke door de werking van zijn wezen, hem deden gelijken op God en terugwezen op het beeld waarnaar hij geschapen was. Hij *is* beeld Gods en is op God aangelegd, kan dan ook zijn God verstaan, Hem nadenken, met Hem spreken, Zijn naam noemen, met Zijn God gemeenzame omgang hebben, Zijn vriend en bondgenoot zijn en Zijn partij kiezen. Dat is dan ook het onderscheid tusschen hem en de overige schepselen. Hij is niet alleen zichzelven bewust maar gaat ook bewust zich naar God keeren. Dat was de ongedwongen werking van geheel zijn wezen. Dat is dan ook zijn leven. Alles in hem trilde, begeerde en zocht, niet zichzelven, doch zijn Schepper. Dat was het eigenlijke van zijn vrijheid, namelijk, om met alles wat in hem was zich uit te strekken naar den Eeuwige. Dat stempelde zijn natuur in al haar werking. En waar de mensch nu, naar God gekeerd staande, tevens aan de schepping was verbonden, haar hoofd en vertegenwoordiger was, daar stond zij met hem, Gode gewijd, den lof des Scheppers te verkondigen. Dit alles werd mogelijk door de wijze waarop 's menschen lichaam en ziel, gansch zijn wezen, georganiseerd zijn. Het hoogere in hem is er op aangelegd, om van de aarde naar den hemel, van de schepping tot den Schepper op te klimmen.

Daarom moet ook vastgehouden aan de waarheid, dat de mensch niet als een neutraal schepsel, noch als een onschuldig kind geschapen werd. Hij stond in het Paradijs als de vriend-knecht des Heeren, toegerust met al de goede gaven, waardoor al zijne daden, wat de geestelijk-zedelijke richting betreft, uitgingen naar God. De Roomsche kerk ontkent dit. Door haar theologen werd beweerd, dat Adam puur mensch is, die, ja, nog wel zijn bestemming had, ook nog wel zondeloos kon leven, maar met het oog op zijn eindbestemming behoefte had aan zekere gaven. Juist omdat de mensch voor den hemel bestemd was, moest hij, zoo zeide Rome, door den weg der goede werken, tot die hoogere bestemming of einddoel opklimmen. De gerechtigheid welke Adam bezat was daartoe niet voldoende en daarom ontving hij er deze ook nog bij (het beeld Gods, den gouden keten), opdat, waar hij in en door zijn lager leven afgetrokken werd door de zondige neigingen des vleesches, hoewel deze bestreden konden worden door de origineele gerechtigheid, maar in dien strijd niets anders vermocht dan om puur aardsch, zondeloos te leven — hij nu, door de hoogere gaven van het beeld Gods (den gouden keten), mocht geraken tot de eigenlijke aanschouwing Gods, den hemelschen staat der heerlijkheid. Dit komt, wat de uitkomst betreft, op hetzelfde neer als wanneer men spreekt, dat Adam geschapen werd met de kiem der zonde in hem, waaruit dan de zonde, of de mogelijkheid tot het zondigen, verklaard wordt. De gedachte is, dat de zonde een substantie is, die zich ontpopt, openbaar wordt door een

physische daad. Deze voorstelling heeft dit met de Roomsche gemeen, dat zij beiden God tot de Schepper der zonde maken, en dat de mensch niet goed noch volmaakt uit de hand van zijn Schepper te voorschijn komt.

Zoo echter is het proces der eerste zonde niet te denken en mag de verzoeking, dat is, de weg, die voor onze eerste ouders, door het zoogenaamd proefgebod, moeilijk werd gemaakt, als een ontzettend spel van de zijde Gods worden aangemerkt. Zij werden verzocht boven mate. Hierbij komt dat, indien we deze kiem als een physische substantie opvatten, het eten zonder meer den dood werkte. Het eten van de vrucht veroorzaakte een soort van vergiftiging die het lichaam des menschen en zijn natuur verdierven. Nu is, zonder hier meer van te zeggen, de zonde geen schepping of schepsel of kiem. De zonde heeft geen eigen bestaan. Zij is, naar de oorspronkelijke woorden, een leegte, ijdelheid, ontrouw, verraad, overtreding, een afbuigen van den rechten weg, een doel missen. Een zich begeven in verkeerde richting uit geestelijk-zedelijk oogpunt. Een niet afhankelijk willen zijn van den levenden God. Eigen meester en niemands knecht te willen zijn.

Bij den boom des levens stond een volmaakt wezen waarvan, evenals dit het geval was met de andere schepselen, kon worden gezegd en werkelijk gezegd werd, "en zie het is alles zeer goed." Daar stond in het Paradijs een volkomen mensch, toegerust met al die gaven waardoor en waarmee hij zijn God kon dienen. Daar stond vervolgens een mensch in *die* vrijheid waardoor het voor hem mogelijk was, om *willend voor God te kiezen tegenover den vijand Gods,* den duivel. Zijn wil, in den engeren zin des woords, was het vermogen zijner ziel, om te besluiten overeenkomstig Gods wil. Bij den boom des levens stond de zaak zóó, dat met *dat* vermogen der ziel, waardoor hij kon besluiten in volle overeenstemming met den eigen wille Gods, van hem geëischt werd positief *voor* zijn God te kiezen met het verwerpen van den booze. Voor het goede en tegenover het kwade welbewust positie in te nemen was het groote punt, waar het om ging. Weliswaar spreken we van een blind gehoorzamen, maar dit houdt nog niet in dat Adams daad een blinde wilsdaad kan genoemd worden. Dat zou beteekenen, dat Adams wil een redelooze wil was, waardoor hij voor zijn daden ontoerekenbaar mocht worden verklaard. Een redelooze wil, bij den mensch bestaat niet. Op zijn hoogst zou men bij het dier van aandriften kunnen spreken in plaats van een redelooze wil, (ofschoon ook dan nog met de noodige reservaties) maar nooit bij het redelijk-zedelijk schepsel. De mensch dacht wat hij wilde en wilde wat hij dacht. Het doet er weinig af of toe, hetzij ge den wil dan wel het verstand van Adam op den voorgrond schuift. Ter verduidelijking, in verband met deze zaak, halen we uit onze "Notes" aan: Gevraagd werd: Hoe moeten we ons het zielkundig proces der eerste zonde denken? Wat staat er in dit proces op den voorgrond, het verstand of den wil? Wij moeten uitgaan van de wederkeerige speling, wisselwerking, van verstand op den wil en omgekeerd. De doorslag in de eerste zonde gaf *niet* "de overtuiging, dat het voorwerp (de vrucht van den boom goed was), maar de lust der oogen, waarvan het verstand wist, dat het niet goed was, omdat het niet de vraag was, wat is uw oordeel omtrent Mijn schepping, maar of ge Mijn gebod hooger acht dan het zien (oordeel aangaande deze vrucht) van datgene wat voor oogen is." Daarom staan onze eerste ouders niet als onwetende, noch iets ontbrekende kinderen bij dien boom.

Het element der overtreding is: waar het verstand oordeelt dat het object boos is, de wil desniettegenstaande dat voorwerp begeert. Daarom is het nog niet zoo zeker, dat we kunnen spreken van het primaat van het verstand, want zonder verstand is er geen wil en vice versa.

Liever stellen we het ons zóó voor: Er moet hier gedacht aan een wederkeerige invloed. Vooral als ge het leven indenkt staan ze beiden op één lijn. Er gaat een ontzettende invloed van het begeervermogen op ons verstand uit, ofschoon het waar is, dat zonder het verstand, de wil blind is en *beiden* bij het redelijk schepsel behooren. Het redelijk-zedelijk schepsel moet dan ook over het voorwerp, waarmede het in aanraking komt, *kunnen oordeelen* in het licht van Gods wil. Dat is het intellect. Voor zoover is het intellect dan ook primair. (Ook bij Paulus, Rom. 2, en evenzoo in onze Geloofsbelijdenis waar zij spreekt over het licht der natuur.) Intellect kan dan ook eerst gedacht wat de tijdsorde betreft.

Nu is het echter niet waar, dat wanneer men een mensch verstandelijk overtuigt, hij *daarom* altijd den goeden weg opgaat. Jezus heeft Zijn tijdgenooten overtuigd van zonde en oordeel, stelde hen de voorwerpen Zijner prediking voor uit het oogpunt van Gods wil. Ook hun verstand oordeelde over hetgeen hun wil deed, met het gevolg dat, waar de wil in tegenovergestelde richting besloot, hun verstand de keuze van hun wil veroordeelde (hun conscientie).

In verband met de vrouw (Eva) komt de boom en zijn vrucht en de voorstelling van den duivel voor haar intellect te staan. Zij oordeelde in het licht van Gods wil, dat dit niet goed was, namelijk, om te eten van de vrucht van den boom. Ook oordeelde zij, dat het begeerlijk was. Toen besloot ze te eten. Na het besluit van den wil om te eten oordeelde het verstand over die wilsdaad en zeide tegen de wil: Die daad staat tegen God, is niet goed; en was de zonde feit geworden.

Hierbij mag nog het volgende opgemerkt worden: Hoeveel te meer licht er bij het verstand van nature komt, hoeveel te meer er een verharding van den wil noodig is, om toch het kwade te kiezen, want dan juist wordt de conscientie fijner. (Voor Schriftuurplaatsen verwijzen we naar Joh. 7:17; Jes. 28; Jes. 29, v.v.) Zoo wordt God ook in de conscientie van den zondaar gerechtvaardigd, als Hij oordeelt. W. V.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel XIII

Van de Voorzienigheid en de Regeering Gods Aller Dingen

Wij gelooven, dat die goede God, nadat Hij alle dingen geschapen had, deze niet heeft laten varen, noch aan het geval of de fortuin heeft overgegeven, maar ze naar zijnen heiligen wil alzoo stiert en regeert, dat in deze wereld niets geschiedt zonder zijne ordinantie; hoewel nochtans God noch auteur is, noch schuld heeft van de zonde, die er geschiedt. Want zijn macht en goedheid is zoo groot en onbegrijpelijk, dat Hij zeer wel en rechtvaardiglijk zijn werk beschikt en doet, ook wanneer de duivelen en goddeloozen onrechtvaardiglijk handelen. En aangaande hetgene Hij doet boven het begrip des menschenlijken verstands, datzelve willen wij niet curieuselijk onderzoeken, meer dan ons begrip verdragen kan; maar wij aanbidden met alle ootmoedigheid en eerbied de rechtvaardige oordeelen Gods, die ons verborgen zijn; ons tevreden houdende, dat wij leerjongeren van Christus zijn, om alleen te leeren hetgene Hij ons aanwijst in zijn Woord, zonder deze paden te overtreden. Deze leering geeft ons eene onuitsprekelijke troost, als wij door haar geleerd worden, dat ons niets bij geval overkomen kan, maar door de beschikking onzes goedertierenen hemelschen Vaders, die voor ons waakt met eene vaderlijke zorg, houdende alle schepselen onder zijne heerschappij, alzoo dat niet een haar van ons hoofd (want die zijn alle geteld) ook niet een muschken op de aarde vallen kan, zonder den wil onzes Vaders. Waarop wij ons verlaten, wetende dat Hij de duivelen in den toom houdt en alle onze vijanden, die ons zonder zijne toelating en wil niet schaden kunnen. En hierin verwerpen wij de verdoemelijke dwaling der Epicureen, dewelke zeggen, dat zich God nergens mede bemoeit, en alle dingen bij geval laat geschieden.

Met betrekking tot ons leven in het midden der wereld, is er geen leerstuk zoo troostvol en heilzaam voor het kind Gods als de waarheid van de regeering en de voorzienigheid Gods over alle dingen. Daarom kiest het geloof zoo sterk partij tegen alle dwalingen en leeringen die ooit, of op eenige wijze iets of iemand los willen rukken van de eeuwig regeerende God. Verdoemelijk is eenige gedachte, dat de dingen, hetzij goed, hetzij kwaad, laat geschieden bij geval.

Op dit zeer gewichtig punt openen zich dan ook drie wegen voor ons. Ten eerste mag men noemen het z.g.n. Deisme, dat de wereld afscheiden wil van God, zoodat God wel weten zou wat er gebeurt, maar nooit dat gebeuren zelf besturen zou of beschikken. Op dezen weg wandelen wezenlijk alle Socinianen, Pelagianen, Remonstranten, en allen die bewust of onbewust, de leer van den vrijen wil zijn toegedaan. Ten tweede mag genoemd worden het Pantheisme, dat de wereld en alle dingen beschouwt als onafscheidelijk van het wezen Gods, zoodat alles wat in de natuurlijke en zedelijke wereld geschiedt, noodzakelijk geschieden moet, uit kracht van het alomtegenwoordige wezen Gods, en dat de zonde dus niet opvat als schuld, maar als een noodzakelijke ontwikkelingstoestand (phase), die de menschheid doorworstelen moet, om tot de volmaaktheid, de Godgelijkheid, te komen. Op dezen weg bevinden zich vele hedendaagsche moderne godgeleerden (z.g.n.) en schier alle hedendaagsche z.g.n. wijsgeeren. Deze beide zijn verdoemelijke dwalingen, die onmogelijk door het geloof der kinderen Gods kunnen worden aanvaard, of beleden. Tegenover alle deze dwalingen belijdt de Gereformeerde kerk de souvereiniteit Gods, bestaande daarin, dat God, na alle dingen te hebben geschapen, diezelfde dingen blijft onderhouden en regeeren, tot de volvoering van zijn raad, want Hij zal al zijn welbehagen doen. Niets gebeurt er, zelfs niet het kwaad, dat men in de stad vindt, naar blinde fortuin of geval, maar alle dingen gebeuren en zijn, alleen overeenkomstig Gods ordinantie. Het vuur kan ons geen heerlijke warmte geven op den kouden winterdag, maar kan evenmin een huis of stad tot een puinhoop maken, dan alleen naar Goddelijke beschikking. Geen aardbeving of pestilentie, geen oorlog of verwoesting, geen krankheid of dood kan verwoesten of ten goede werken, dan alleen wegens de kracht en goedheid van onzen God. Zoo sterk drukt zich dit artikel uit dat het alle deze dingen (rampen en voorspoeden) Gods werk noemt, en dat dit werk zeer *wel* en *rechtvaardiglijk* wordt beschikt. Ook in en door de werken van menschen, hetzij goede of slechte menschen.

Ook bespreekt dit artikel "aangaande hetgene Hij doet boven het begrip des menschelijken verstands." In dit verband moet men er wel op letten, dat het hier niet gaat over dingen in Gods Woord die tegenstrijdig zijn voor ons verstand, want die dingen zijn er niet in Gods Woord. Gods Woord strijdt niet tegen zichzelf. God is één en dus is ook zijn Woord één. Maar zooals er diepten in Gods Woord zijn, die door ons verstand niet te doorgronden zijn, zoo zijn er ook diepten in de gebeurtenissen des levens, die mysterieus zijn; zoodat het kind Gods uitroept: Gods gedachten zijn hooger dan onze gedachten, en Zijne wegen zijn hooger dan onze wegen. Als God het wichtje van een biddenden ouder wegneemt door de kille hand des doods, en zijn vloekende buurman ziet zijn krank kind hersteld, dan is daarin geen tegenstrijdigheid, maar dan staat het verstand van Gods kind still, en begrijpt hij die diepe wegen Gods niet. Wel zal dat kind Gods stellig vasthouden, dat ook dit kwaad in zijn huis van des Heeren hand hem toekomt, maar in plaats van curieuselijk te onderzoeken, zal hij in verootmoediging en eerbied de rechtvaardige oordeelen Gods aanbidden, en zich vaster klemmen aan den God zijns levens, geloovende dat alle deze dingen hem mede werken zullen ten goede, al ziet

hij ook niet het verband tusschen het gebeurde en het doel Gods.

Zoo werkt God zijn raad uit altijd, overal en elk oogenblik. Wel mag dan de vraag opkomen: Maar hoe dan moet men verklaren de verantwoordelijkheid der menschenkinderen? De mensch is immers een vrij wezen, zal men den geloovige toewerpen. Hij heeft toch een wil en met dien wil is hij vrij. Hij kan naar de stad gaan of hij kan thuis blijven, zooals hij wil. En zooals hij zulks kan willen in alle vrijheid, zoo is hij ook zedelijk vrij, doende wat goed is of wat kwaad is, naar eigen wilsactie. Zoo heeft het ongeloof vroeger gesproken en zoo spreekt men vandaag weer. Maar het antwoord mag in het algemeen gedaan worden: Wie zijt gij, o mensch, dat gij tegen God antwoordt. God zegt: Ik de Heere doe al deze dingen. En dan betaamt het den nietigen mensch te zwijgen en te aanbidden. Doch ook moet men niet vergeten, dat de mensch nooit souverein vrij is gelijk God zulks is. God doet inderdaad al wat Hem behaagt, en dat behagen Gods is een eeuwig welbehagen, aan niets gebonden dan aan Zichzelf. Doch des menschen vrijheid is beperkt tot het aardsche en het geschapene. In de sfeer dus van het geschapene en het nietige, is ook zijn wil geschapen en nietig. Hij heeft een geschapene vrijheid, die nooit tot de eeuwige goddelijke vrijheid opklimmen kan. Daarom al blijft de mensch een willend subject van alle zijne werken, en juist daarom kan en zal hij moeten blijven de verantwoordelijke, die tot in eeuwigheid verantwoordelijk blijft voor alle zijne daden, in Gods souvereine vrijheid, voert Hij Zijn raad uit, ook door en met de verantwoordelijke mensch.

Dit leerstuk geeft de kerk des Heeren een onuitsprekelijke troost, zegt dit artikel verder. Gelijk als de Catechismus in Zondagsafdeeling 9 zegt, dat de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus door Zijn raad en voorzienigheid alle dingen regeert en onderhoudt, onze God en Vader is. Met een eeuwige Vaderlijke liefde, is Hij begeerig Zijne kinderen in Zijne eeuwige woning te brengen. Dat is zijn doel van eeuwigheid. Met dat doel regeert Hij niet alleen die kinderen, maar ook alle dingen. Alle dingen zijn in Zijne hand, en onder Zijne heerschappij, alzoo dat geen haar van ons hoofd kan vallen zonder den wil des hemelschen Vaders. Ze zijn dus volkomenlijk veilig. Ook in het midden van een Gode vijandige wereld; ja zelfs als de duivel zelf hen tegenstaat. Want Hij houdt de duivelen in toom, met alle zijne trawanten. En alhoewel al die vijanden van de Kerk des Heeren haar schaden willen en hen zelfs de zaligheid willen ontnemen, door verleiding en list en vijandschap, nochtans kunnen ze niets vermogen, want God houdt ze in den toom door Zijn almachtige kracht en dat van oogenblik tot oogenblik, totdat Zijn raad is volvoerd, Zijn volk is verheerlijkt, en het zal gebleken zijn, dat God God is van eeuwigheid tot in eeuwigheid. En die God is onze God.

L. VERMEER

Beauty For Ashes

Throughout the ages there is a people that dwell in darkness, that dwell in the land of the shadow of death. And so horrible is their position that the holy prophet characterizes their habitation as being *a yoke of their burden, a staff of their shoulder and a rod of their oppressor.*

But, oh wonder of grace, away in the distance they saw a great light. That light was so unspeakably lovely and charming that they began to be joyful before God's face as men rejoice when dividing the spoil. For that light was a harbinger of deliverance. That light would break asunder the bonds of darkness and death. That light would set them in light as when the sun is in his strength, that light would cause them to dry their tears and make them break forth in jubilant songs before the very face of God.

And the holy prophet, standing in the light of special revelation, utters the majestic name of that light: Wonderful, Counsellor, Mighty God, Everlasting Father, Prince of Peace. It was the very face of God, Jesus Christ, the Beloved.

Harken! He speaks! Very much later in the prophecy of Isaiah He begins to speak and breathlessly we listen to Him who gave Divine answers on earth: The Spirit of the Lord God is upon Me!

And then He tells us in soul-stirring language which is the labor that He is about to do: I shall preach glad tidings unto the meek, I shall bind up the brokenhearted and those who pine away in dungeons I shall open up the prison so that they will go free.

And that labor we find characterized in figurative language when He says: "To appoint unto them that mourn in Zion, to give unto them beauty for ashes!"

Beauty for ashes! What glorious Gospel of deliverance! When once the significance of these few words is brought home to our inmost heart we also shall rejoice as when men rejoice when dividing the spoil.

Beauty for ashes. What does it mean?

Ashes has a terrible speech. Ashes in Scripture is imagery for that which is powerless and nerveless, that which is without animation and where all resistance is gone out of. It is the consumed, the chilled to death, that which is absolutely gone out.

But beauty, and especially when considering that the original uses a word which means the beauty of *adornment,* is just the opposite of ashes. Ashes is object of abhorrence, while adornment is object of admiration. The word used here is imagery for pomp, splendor and magnificence. Adornment is that which evokes ecstacy in the beholder. It is imagery for gold and silver, pearls and rubies, silk, purple and fine linen. Hence it is the figure used in Scripture for the costliest and the most beautiful, the most splendid imaginable.

Remembering their individual meaning and viewing our text in the general background of Divine Revelation it ought not to be difficult to understand

what is the sense of the Holy Spirit when this Scripture tells us that this Wonder Child shall give beauty for ashes.

For the whole of God's Word tells us that man, fallen man is like unto an ashheap in ugliness and filth. Then we can understand that man, as he fell away from God, is hung about and permeated with death, so much so that Scripture calls him dead in sin and trespasses. So that the objects which receive beauty for ashes in their ashy state are without animation, powerless and nerveless, consumed, gone out, chilled to death. Small wonder that the holy prophet characterizes them as a people dwelling in the land of the shadow of death.

But what of the beauty?

The greatest beauty that the Bible knows of for fallen man is the priceless communion with the ever-blessed Covenant Jehovah. In that communion man rests and is at peace. There he can sing and dance and break forth in jubilant cry. Give man the communion with God and he becomes oh so beautiful. It changes his entire life. You would not recognize him again. There is such a difference that this text says: Beauty for Ashes! What a difference between the sparkling rubies and an ashheap.

Beauty? The beauty of the Lord? It is the jewel of regeneration, the sparkling of a new life from heaven. It is the heavenly voice of God, calling His child to Himself in notes that are so enchanting, that once heard we can never forget them. It is the glistening light of conversion when the weary heart experiences the healing balm of Gilead and tears are wiped away by the comforting grace of the Spirit and Word Divine. It is the priceless peace of God that passeth all understanding, when justified the soul cries out in strains that float upward to the delight of angels: It is well, it is well with my soul! It is the sweet knowledge that all my sins are forgiven and that when my earthly pilgrimage is ended I shall be satisfied with the image of my God! Oh, then, then I shall be satisfied. What priceless beauty! What heavenly adornment is the communion with God.

This Wonder-Child is revealed here as giving beauty *for* ashes. So that the message is that the ashes shall entirely disappear. And that the beauty of the Lord shall come in the place of it. So that the godlessness is taken out of my soul entirely and the beautiful sons and daughters of Almighty God appear in the Beloved Son of His right hand. Oh, I know it, such will never be on earth. But we know that such shall be a blessed reality when all earth's strife is ended and the weary soul of God's people shall be liberated and that for all eternity.

But who receive these priceless jewels?

And today the whole world crieth: Unto all! Such is the current conception. At least it will be given unto all that want it. Almost everyone one may chance to meet upon the streets of Sodom and Gomorrah owns unto himself the beauty of Christ. They bear His name; they gather in His house throughout the land; there are Christian nations and peoples galore.

Thus they are drilled and so they speak. The beauty of the Lord is thrown for a scramble among the dogs. If you do not grasp it it will be your own fault. The Lord offered it to you: become beautiful, why do you not?

And on the holydays of the church everything glitters and glistens. All *seem* beautiful. The devil himself appears in the glistening robes of an angel of light. And the whole world shouts: Beauty for ashes!

But it is not true!

"Them that mourn in Zion." The beauty of the Lord is not given to the world but it is distributed in Zion. You must be an inhabitant in Zion.

Where is the world in my text? It is not in it! Not even all in Zion receive this beauty of the covenant communion with God.

All of Zion keeps holiday; it is true. All of Zion adorns itself with the name of Jehovah, who is blessed for ever, Amen! It is true. But they do not all receive beauty for ashes. There is a second limitation. Not all are Zion even though called by that beauteous name. There is a people dwelling in Zion which are at ease. They also dwell in the darkness but they like it. They hate the light of the face of God. And when the light appears they close their eyes and gnash their teeth against it and do all they can to obliterate that light, to extinguish it to put forth their every endeavour. When the Light of light appeared in the Person of the Son of God they nailed Him to the accursed tree and shouted in wanton godlessness: Let His blood come upon us and our children. Ever before that Cross and ever after they that dwell at ease in Zion have tortured and maltreated all those in Zion that spoke of that light and that loved that light. Even unto this present day. They do not receive the beauty of the Lord. They receive His fury. They shall see whom they pierced. And seeing Him they shall weep for all eternity.

No, the recipients of the beauty of the Lord are those that mourn in Zion. They that mourn for their sins, they that mourn before the face of God because they have in Adam and in themselves behaved abominably, transgressing His law and defiling His name.

They are the spiritual kernel of Israel. They are the foreknown of the Lord. They are the elect of the living God, who are regenerated by the Spirit of grace and henceforth led by Him along the quiet waters until everyone of them shall appear before Him in the Heavenly Zion. To never sin again, but sing for evermore. They are characterized by meekness, by brokenheartedness, by knowing themselves captives and in prison, the mourning ones and those who have a spirit of heaviness.

They only receive beauty for ashes.

And, mark you well, they do not earn it. "To give unto them!" It is freely given. It is not offered unto them if haply they may be inclined to accept the beauty

of the Lord. No. By irresistible grace the Lord adorns His children. And the more grace and beauty they receive the more they continuously wake up to the fact that the Lord is making them conform to the beauteous face of Jesus.

What glorious gift and how happy is the man whose trespasses have freely been forgiven!

Still, my brother, grow still for a little. There is one more word in my text. And that word is pregnant with meaning. It is the word *appoint.*

To *appoint* unto them. Behind the glorious gift lies the appointing of the Lord. "To appoint" He came. Those two words mean oh, so great a humiliation for the Wonder-Child. They spell out *eternal death.* They mean the bearing of the full burden of the wrath of God that burned us into an ashheap.

To appoint, to prepare, to set in order, to labor to come to pass, the travail of His soul, the agony on the cursed tree, broken flesh and poured out blood, the blood of His spotless heart!

To appoint! It means this: "My God! My God! Why hast Thou forsaken me?"

Have your feasts. It is well. The Lord wills it. Have your holidays. It is well. The Lord has instituted them. Adorn yourselves with the adornment of godliness and sanctified endeavor. And in the midst of it all: "Cry out and shout, thou inhabitant of Zion! But — remember in the midst of your feasting, you received beauty for ashes only because He received ashes for beauty!

G. V.

GELOOF, HOOP EN LIEFDE

Wanneer gij vraagt: waarom, waartoe?
Als gij van 't droevig vragen moe,
Erkennen moet dat gij niets weet,
Wees tot aanbidden dan gereed,
Geloof!

Als u omhult des levens nacht,
Geen vriend, geen helper aan u dacht,
Zoo weet dat God u trouw behoedt,
Hef op uw hoofd met blijden moed,
En hoop.

Als u een ander heeft gekrenkt,
Terwijl ge in liefde hem gedenkt,
Hij tot u komt met rouw en smart,
Zoo druk vergevend hem aan 't hart,
Heb lief.

"If the Lord will" does not only mean "I am uncertain," but "I want the Lord's plan, and none other." The "If" is because of affection to Him as well as consciousness that He can intervene.

Nieuws Uit Kalamazoo, Mich.

Dat hoort ge niet zoo vaak, zult ge misschien zeggen of denken. En we stemmen u toe, dat dit waar is. Wij behooren dan ook niet tot de beroepsschrijvers en zijn ook wat bang. Ook zijn er nog wel andere redenen waarom we zoo weinig van ons lieten hooren, redenen, die velen uwer wel bekend zijn, althans kunnen zijn.

Oorspronkelijk dateert onze geschiedenis, met die van Dss. Hoeksema en Ophoff, vanaf 1925. Tot op 1926 behoorden we dan ook bij de gemeente, die nu op zichzelf staat en den naam draagt van de Protesteerende Eerste Christelijk Gereformeerde Kerk te dezer plaatse. Toen echter in het najaar van 1926 onze kerken een eigen kerkverband vormden (nu onze Protestantsche Gereformeerde Kerken) en onze vroegere Leeraar en Kerkeraad weigerden zich bij onze kerken te voegen, meenden we aan deze zondige afscheiding niet mede te mogen doen. Vooral mocht dit niet omdat er hoegenaamd in geen enkel punt der leer ook maar het allergeringste verschil bestond.

Noodgedwongen, terwille van de eenheid, die we als het lichaam van onzen Heere Jezus Christus moeten openbaren, althans naar zulk een openbaring ook naar buiten dienen te streven, zij het dan ten koste van een veel kleiner getal dan we verwacht hadden, hebben we het verband niet kunnen vaarwel zeggen waarmede we in het belijden der waarheid één waren. Het is dan ook juist om die eenheid, dat we in de vreeze des Heeren tot nog toe ons één met onze kerken weten. Alleen te staan, zonder dat er verschil is in belijdenis, is naar Gereformeerd belijden zonde voor den Heere. Ook al zouden persoonlijke zaken aaneensluiting moeilijk maken, zoo meenen we, mogen daarom deze persoonlijke redenen niet zoo zwaar wegen, dat een opzichzelf staan daarvan het gevolg werd. Daarom meenen we, neen, zijn we er vast van overtuigd, dat we recht van bestaan niet alleen hebben, maar evenzeer zijn we er van overtuigd dat we als gemeente op een hechten rechtsgrond staan. De geschiedenis op te halen, gelijk deze zich lokaal heeft afgespeeld, is nergens goed voor en doet niemand eenig nut.

Alleen terwille van de waarheid schrijven we en zijn er van overtuigd dat een kerk of gemeente welke opzichzelf wenscht te staan, om andere redenen dan hierboven genoemd, in de wateren van het Independentisme is verzeild geraakt. En waar de Kerk van onzen Heere Jezus Christus wezenlijk één is, en iedere lokale gemeente er naar moet streven zooveel mogelijk die eenheid naar buiten te openbaren, hebben we dan ook door Gods genade, die heilige roeping niet durven verzaken.

Daarom was het voor ons een blijde dag, toen we uit een tevoren gemaakt drietal Ds. Verhil hadden beroepen en hij ons het bericht zond: Na ernstige en biddende overweging kom ik met vrijmoedigheid tot u over om u te helpen.

Op den 29sten Juli werd onze leeraar bevestigd. Bij deze gelegenheid sprak Ds. H. Hoeksema de predikatie uit. Z.Eerw. had tot tekst Jesaja 58:1, "Roep uit de keel, houd niet in, verhef uwe stem als eene bazuin, en verkondig mijn volk hunne overtreding, en het huis Jacobs hunne zonden." Een ernstige en tevens zeer gepaste predikatie beluisterden we. Onwillekeurig kwam de vraag op: Hoe kan een zondig menschenkind dan toch voorganger zijn. Dat kan ook nooit, tenzij de voorganger zelf zijn ongerechtigheden kent en belijdt en nooit tracht te verbergen, noch voor zijn God, noch voor de gemeente welke hij het Woord bedient.

Na de predikatie werd Ds. Verhil door Ds. G. Vos bevestigd.

Wij zijn blijde dat de Heere het zoover wel met ons gemaakt heeft. Wel zijn we de kleinste der gemeenten in ons kerkverband, ofschoon onze Ds. al heeft opgemerkt, dat er in de ark ook slechts acht waren, doch we hebben goeden moed. Natuurlijk verwachten we ook geen groote dingen, we weten dat groei in- en uitwendig niet het werk van een mensch is, ook niet van een leeraar. Groote dingen naar de maatstaf der wereld zijn ten slotte nog geen groote dingen voor den Heere. Wel gelooven we, dat we ook in deze stad toekomst hebben, er zit hier nog meer volk, dat de waarheid, zooals we die belijden, verstaat en begeert. En boven alles als de Heere werkt, wie zal het dan kunnen keeren? Hij heeft voor ons gezorgd in het verleden en Hij is immers de Getrouwe die nooit verandert, anders waren wij er zeker niet meer geweest. Onze hulpe is in Zijn Naam ook met het oog op de toekomst.

Wij bedanken bij dezen onzen Consulent Ds. H. Hoeksema en de andere leeraars, die ons het Woord bediend hebben voor de verleende hulp. En natuurlijk onze studenten, waarvan we nu weinig meer zullen zien en die bijna allen in de gemeenten mogen dienen. Zegene de Heere ook hen evenals onzen herder en leeraar en zegene Hij al onze kerken. Dat is onze wensch.

Namens den kerkeraad der Protestantsche Gereformeerde kerk te Kalamazoo, Mich.,

G. Dusseljee, Scriba.

REPENTANCE

On bended knees, replete with godly grief,
See where the mourner kneels to seek relief,
No "God, I thank Thee," freezes on his tongue,
For works of merit that to Him belong;
Deep in his soul conviction's ploughshare rings,
And to the surface his corruption brings;
He loathes himself, in lowest dust he lies,
And all abased "Unclean, unclean," he cries,
From his full heart pours forth the gushing plea,
"God of the lost, be merciful to me!"
The light of life descends in heavenly rays,
And angels shout, and sing, "Behold, he prays."

Our Church Order

ARTICLE IV

The lawful calling of those who have not been previously in office, consists:

First, in the **election** by the consistory and the deacons, after preceding prayers, with due observance of the regulations established by the consistory for this purpose, and of the ecclesiastical ordinance, that only those can for the first time be called to the ministry of the word who have been declared eligible by the churches, according to the rule in the matter; and furthermore with the advise of classis or of the counsellor appointed for this purpose by the classis.

Secondly, in the **examination** both of doctrine and life which shall be conducted by the classis, to which the call must be submitted for approval, and which shall take place in the presence of three delegates of synod from the nearest classis.

Thirdly, in the **approbation** of the members of the calling church, when, the name of the minister having been announced for two successive Sundays, no lawful objection arises; which approbation, however, is not required in case the election takes place with the co-operation of the congregation by choosing out of a nomination previously made.

Finally, in the public **ordination** in the presence of the congregation, which shall take place with appropriate stipulations and interrogations, admonitions and prayers and impositions of hands by the officiating minister (and by other ministers who are present) agreeably to the Form for that purpose.

Article 4 has to do with the calling of those who have not been previously in office. The calling of those already in office takes place according to a prescription (Art. 5) that from the very nature of things omits the examination and the ordination. It should be noticed further that in the article now under consideration the calling appears as comprised of four elements: Election, Examination, Approbation, and Ordination. In this essay I purpose to confine myself to the first of these, namely, the Election.

The question here is: what is the proper method of election? In replying, I set out with a presentation of the various methods that are and have been in vogue in Reformed churches: (a) Election by the consistory with the approbation of the congregation. This is the method or manner of election prescribed by our Church Order. (b) Election by the consistory without the approbation of the congregation. This was the method followed by the Reformed churches in France. (c) Election by the consistory from a nomination made by the congregation. Such was the usage in the Netherland Refugee-church at London. (d) Election by the congregation from a nomination made by the consist-

ory. It is fairly certain that this method originated with Calvin. (e) Election by the consistory with approbation of the civil magistrates. This manner of election was advocated by Zwingli and highly favored by the national Synod of Wezel, 1568. It was thought to be an effective instrument for excluding the intrigue of unscrupulous men aspiring to the office, for bridling the inordinate and blind strivings of the populace, and for curbing the carnal ambitions of tyrannical elders who would lord it over the church. (f) Election by the classis without the approbation of the congregation. Whereas co-operation between consistories and the pious magistrate could not be hoped for, the Synod of Wezel (1568) declared that the matter of electing to the office could be safely entrusted to the assembly of ministers and elders of the majority of churches as soon as the territory over which Reformed Protestantism had spread should be divided into classes. (g) An election that follows a method known among us as "vrije stemming." Where this method is followed, the consistory as a ruling body distinct from the congregation is not allowed to function in the matter of electing to the office. The congregation *only* selects. And its choice is the *sole* choice, supreme and final. This manner of procedure is being pursued by many Reformed and German Reformed churches in this country.

As to these various methods of electing to the office, anyone at all acquainted with Reformed, let us say, Biblical, principles of Church government can see at a glance that several of these methods, those under *b*, *e*, *f*, *g* will not do at all. The methods under *a*, *c*, and *d* are Biblical. The method under *d* is the one used by our own Protestant Reformed churches.

It was under the stress of circumstances that our fathers would sometimes upon their ecclesiastical assemblies declare themselves as being in favor of excluding the congregation from the electing to the office. Reformed Protestantism as a movement had just begun. It was a movement with a constituency that had broken with the Roman Catholic Church. A great many of the seceders were carnal, unprincipled people, who had bidden the mother church farewell under the impulse not of a love for God and truth but of a hatred for Rome's yoke — a yoke that for several reasons was also most irksome to carnal men. In not a few Reformed congregations this element was in the majority. It predominated even in many consistories. What is more, the Reformed churches of this period were without a theological school of their own where prospective ministers of the gospel could be educated in the Reformed faith. As can be expected, there was a great scarcety of capable preachers in those days. The selections had to be made from a class of men comprised largely of itinerant preachers, seceding monks and priests. Many of these were unfit from every point of view. For a reason already given many congregations could not be trusted with making the proper selection. Our fathers felt this. This accounts for it that the minutes of more than one Reformed ecclesiastical assembly (Reformed synods) of that day asserts that the task of electing to the office is one to be performed by a body other than the congregation.

Scripture leaves us not in the dark respecting the method to be used in electing to the office. We find in Holy Writ various notices having a bearing on this matter, and in addition the principles by which the aforesaid engagement should be governed. Let us attend to these notices and lay hold on these principles. This done, we will have supplied ourselves with an instrument for appraising correctly the above-cited methods.

We turn first of all to Acts 6. The first six verses of this chapter is a record of the election of seven deacons: "And in those days, when the number of the disciples was multiplied, there arose a murmuring of the Grecians against the Hebrews, because their widows were neglected in the daily ministration. Then the twelve called the multitude of the disciples unto them, and said, It is not reason that we should leave the word of God and serve tables. Wherefore, brethren, look ye out among you seven men of honest report, full of the Holy Ghost and wisdom, whom we may appoint over this business. But we will give ourselves continually to prayer, and to the ministry of the word. And the saying pleased the whole multitude: and they chose Stephen, a man full of faith and the Holy Ghost, and Philip, and Prochorus, and Nicanor, and Timon, and Parmenas, and Nicolas a proselyte of Antioch; whom they set before the apostles: and when they had prayed, they laid their hands on them." There are still other Scriptures. Of Timothy it is stated that he was chosen of the churches to travel with the apostle Paul (II Cor. 8:19). To Titus the apostle writes: "For this cause I left thee in Crete, that thou shouldest set in order the things that are wanting, and ordain elders in every city, as I had appointed thee . . ." (Titus 1:5). The same apostle's admonition to Timothy reads: "Lay hands suddenly on no man" (I Tim. 5:22). A final notice found in the Acts of the Apostles: "And when they (Paul and Barnabas) had ordained them elders in every church, and had prayed with fasting, they commended them to the Lord, on whom they believed" (Acts 14:23).

So, then, the seven deacons were *chosen* by the congregation, or more correctly, by the multitude of disciples and *ordained, appointed,* by the apostles. The notice respecting Timothy is of no worth in this connection as it states not what part the office-bearers took in this election. Titus was told to *ordain* elders. And the admonition that came to Timothy plainly implies that he had received a similar charge. In the last scripture quoted, Paul and Barnabas appear as ordaining, that is, appointing, elders.

These are the only scriptures that have a bearing on the matter at hand. But they say enough. They

clearly tell us what constitutes a lawful calling, namely, an election by the congregation and an approbation amounting to an appointment, election, by those controlling, governing, leading and supervising the election in the apostolic church the apostles and their helpers and today the consistory. From these scriptures we learn exactly what part the rulers of the church (apostles, evangelists, consistories) on the one hand and the congregation on the other hand took in the calling. Consider that the twelve (apostles) called the multitude of the disciples to them and bade them, Look ye out among you seven men of honest report . . . The correct inference is then that the rulers of the church take the initiative. The apostles further set down the spiritual requirements for the office. Those chosen must be men of honest report, full of the Holy Ghost. In stipulating who might be selected, the apostles as elders of the church exercised their right to control and govern the election. This right they again exercised when appointing those selected. The act of appointing was not a mere formality, an acquiescing in the choice of the congregation, but an appraisal and approval of the work done. It was an act that implied and still implies the right to disapprove of and reject the ones chosen if deemed unfit. The final act consisted in the laying on of hands, that is, in the ordination. It is plain what part the rulers in the church are to take in the lawful calling. Being leaders, rulers, governors, supervisors (so they are called in Scripture) it is their duty to assert themselves as such also in the matter of the lawful calling. As servants of Christ they must see to it that no unfit persons be vested with the offices.

As was said, the above scriptures also tell us what part the congregation takes in the lawful calling. The congregation *must be allowed to elect* its office-bearers. Such is the *unmistakable teaching* of these passages.

Some deny this and maintain that all that can be inferred is that the election of office-bearers must be made a matter of co-operation between consistory and congregation and that the joint action must be led and controlled by the former body. So Prof. Heyns: "Zooveel laat zich uit deze plaatsen met goeden grond besluiten, dat er bij de verkiezingen van ambtsdragers voor de plaatselijke kerk samenwerking moet zijn van ambtsdragers en gemeente, alsook dat in die verkiezingen de ambtsdragers de leiding moeten hebben, maar meer dan dat is er niet uit af te leiden." The question arises why we may infer exactly so much and no more. The professor's answer reads: "Meer teksten die rechtstreeks betrekking hebben op verkiezingen zijn er niet, en in die welke wij hier aangegeven hebben, gaat het over de verkiezing van een apostel door het lot, of over verkiezingen van ouderlingen en diakenen bij de stichting van gemeenten. Van een verkiezing in een georganiseerde kerk, waar een wettige kerkeraad bestond, is er in het geheele N. Testament geen sprake."

This is a strange reasoning. If until the time of the election of the seven deacons, the church at Jerusalem is to be regarded as an unorganized mass of Christian converts, and if the aforesaid election is to be thought of as an act whereby these converts organized, it follows that from the record of this transaction it cannot be inferred that in the matter of the election of office-bearers there must be this co-operation between consistory and congregation; for if the electing of deacons was an act whereby this Jerusalem Christian commonwealth organized, it must needs follow that at the time of organization this community was without a consistory. If so the election that took place did not spell co-operation between consistory and congregation, and thus from the record of this election nothing at all can be inferred. Fact is, however, that this church was from the very outset being governed and shepherded by the twelve apostles and thus by a consistory. For the office of the apostles included the common offices. The apostles were at once the teachers, the shepherds, and the deacons of the church. The twelve were serving tables. From this service they now wished to be relieved to give themselves exclusively to the ministry of the word. Because the relation they sustained to the church at Jerusalem was also that of pastor and deacon, the part they took in the election of the seven has normative value, and likewise the part the congregation took in this election.

The method of election inaugurated by the apostles is, must be, in agreement with the character of the office of ruler and with what the church as a result of the outpouring of the Holy Spirit has become, namely, a matured Christian commonwealth.

As to the offices, they are Christ's institutions. Those holding them are His agents. They have authority, that is, the right to proclaim His word. Authority in the sense of rule, dominion, necessity, right to liberate and to condemn inheres in the Word, so that the authority belonging to the common office is the right and duty to proclaim the word that by itself rules, comforts, binds and looses. It is to this word that those ruled may submit to, and not to the word or will of the office-bearer. The apostles, therefore, as obedient and pious servants of Christ shrank from imposing *their* will upon the congregation and thus lording it over the heritage of God.

The New Testament Church is a spiritual major and must be dealt with as such. Said Christ: "These things have I spoken unto you, being yet present with you. But the Comforter which is the Holy Ghost whom the Father will send in my name, He shall teach you all things, and bring all things unto your remembrance, whatsoever I have said unto you . . . . Henceforth I call you not servants; for the servant knoweth not what his lord doeth: but I call you friends; for all things that I have heard of my Father I have made known unto you . . . . I have yet many things to say unto you . . . . when the Spirit of truth shall come,

He will guide you into all truth . . . " These promises were fulfilled. The church now knows. It has attained to spiritual maturity. The congregation has the anointing. It is therefore well able to appraise those who desire the office and to make the proper selection. This the apostles understood. They therefore allowed the brotherhood great freedom in the matter of the calling to the office. They led, controlled, appraised, approved and appointed and thus held the reins of government, did not submit these reins to the congregation; but they allowed the multitude of the disciples to select the persons for the office.

We will continue this in a following article.

G. M. O.

COMFORT

Sometimes a light surprises
The Christian while he sings;
It is the Lord who rises
With healing in His wings:
When comforts are declining,
He grants the soul again
A season of clear shining,
To cheer it after rain.

In holy contemplation,
We sweetly then pursue
The theme of God's salvation,
And find it ever new:
Set free from present sorrow,
We cheerfully can say,
Let the unknown tomorrow
Bring with it what it may.

It can bring with it nothing,
But He will bear us through;
Who gives the lilies clothing,
Will clothe His people too:
Beneath the spreading heavens,
No creature but is fed;
And He who feeds the ravens
Will give His children bread.

Though vine nor fig-tree neither,
Their wonted fruit should bear,
Though all the fields should wither,
Nor flocks nor herds be there:
Yet God the same abiding,
His praise shall tune my voice,
For while in Him confiding,
I cannot but rejoice.

Ongelooflijk

(Ingezonden)

Tot deze conclusie zal een ieder lezer van dit artikel komen, als hij even indenkt wat er wel niet geopperd wordt als behoorende tot het terrein van de "Gemeene Gratie." Men moet niet te licht denken over het aangehaalde. Het is een gaan tot in uitersten. Het anders zoo prijzenswaardige werk van wijlen Dr. W. Geesink, "Van 's Heeren Ordinantiën," bevat gedachten, waarvan het ongelooflijk is dat ze door een Gereformeerd denker worden geopperd.

De eerwaarde schrijver behandelt in het derde deel van dit werk onder anderen het "Eerste Gebod," in verscheidene hoofdstukken. Hoofdstuk drie onder dit Gebod handelt over "De Valsche Religie. De lagere en hoogere natuur-religies"; terwijl het vierde hoofdstuk het heeft over "De Valsche Religie. De zedelijke religies." Zooals duidelijk is, gaat het hier over "afgoderij." "Afgoderij nu wil niet anders zeggen dan de religieuze vereering van een valschen God." 1) De auteur is zich dus wel bewust, dat de religieuze vereering van een valschen god afgoderij is, en handhaaft dit standpunt tevens met zijn tegenstelling van het Christendom en andere religies. Zoo zegt hij: "Het Christendom is niet maar de hoogste, doch de eenige (godsdienst) . . . , alle andere religieuze verhouding is afgoderij." 2) Nu ligt het in den aard der zaak, dat alle afgoderij zonde is voor God, en dit wordt natuurlijk ook door den geleerden schrijver erkend, als hij zegt: "De afgoderij is niet maar een lagere trap van ontwikkeling, maar zedelijk slechts zonde voor God." 3) Tot zoover zijn wij het met het geschrevene eens, behalve dat de afgoderij in alle opzicht zonde is voor God, en niet alleen zedelijk, zooals Dr. G. dat wil. Doch nu komen de hoogtepunten.

Op een Hegeliaansche wijze wordt er onderscheid gemaakt tusschen afgoderij en afgoderij. "Ook hier zijn gradaties," 4) zoo schrijft Dr. Geesink. Hij onderscheid tusschen "natuur-religies, en z.g. ethische of zedelijke religies, van welke de laatste hooger staan dan de eerste." 5)

Zelfs tegen deze onderscheiding als zoodanig is niets op te merken, doch echter wel tegen de Hegeliaansche voorstelling van "gradaties," die Dr. G. handhaaft. Deze natuur-religie behoort, volgens den geleerden schrijver, hetwelk ook op te merken is uit de alreeds aangehaalde titel van dit hoofdstuk, tot de lagere graad van valsche religies, terwijl de zedelijke religie behoort tot de hoogere graad. De vraag dringt zich naar voren, waartoe deze gradatie? Is het dan werkelijk zoo gesteld, dat in de laatste instantie God rekenschap houdt met de soorten van valsche religies naar een gradatie? Zijn ze niet alle verfoeilijk voor Hem? Dr. G. zegt hiervan: "wijl de religie tot het wezen van den mensch behoort, zij door de zonde wel vervalscht, maar niet vernietigd is, en verder, dat er

zelfs in deze valsche religie een gradatie, een opklimmen van lager tot hooger, en ook een stuiting in de doorwerking der zonde van hooger tot lager valt aan te wijzen, waarin wij, wijl niets buiten Gods werken staat, zijn gemeene Gratie hebben te eerbiedigen." 6) De Heilige Schrift geeft echter een geheel ander antwoord op onze vraag. Romeinen 1:18, "Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid, en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden."

Wie dan toch stelt de maatstaf voor deze gradatie? En het is niet ongepast te vragen: waarin bestaat de maatstaf, die de religie stelt op gradatie, de eene hooger, de ander lager? Wel kunnen we ons eenigszins indenken een soort van meer ontwikkelde afgoden — als met ontwikkelde, in deze zin verstaan wordt de meer beschaafde. Doch als men de zaak zoo voorstelt, dat de hoogere religies meer bewerkt en beïnvloed zijn door, ja zelfs als vrucht van Gods gemeene Gratie moet beschouwd, zooals Dr. G. dat wil, dan bestaan er voor ons geen gradaties. De Heilige Schrift erkent geen gradaties en een soort van Gratie, die zelfs de afgoderij dient. Doch er is meer.

"Dus werkten b.v. in het oude Indië eerst de Brahmanen en later Boedda; in China Confusius; in Perzië Zarathustra; in Arabië Mohammed . . . . "

"Werkelijk hebben deze mannen voor hun volk een roeping gehad en wel in dien zin, dat wat in hun werkzaamheid getuigt van hooger religieus besef, als vrucht van Gods gemeene gratie moet beschouwd." En verder, "En al mag niet miskend het element van waarheid, dat Gods gemeene gratie zelfs in deze voorstellingen werkte — men denke b.v. aan die verwantschap met de godheid en haar alomtegenwoordigheid in de Indische; aan Allah's souvereiniteit en voorbeschikking in de Mohammedaansche." 7)

Mirable Dictu — het klinkt ongelooflijk . . . . Hoe is het mogelijk, dat men werkelijk zulks propageert en leert.

Zooals wij aanhaalden in 't begin, was volgens Dr. G. alle religieus besef — ander dan die van het Christendom, afgoderij en zonde voor God. Nu wordt er zoo maar klakkeloos gezegd en beweert, dat de afgoderij de vrucht is van de "Gemeene Gratie," zoo spreekt Dr. G. zelf als hij zegt: "En al mag niet miskend het element van waarheid, dat Gods gemeene Gratie zelfs in deze voorstelling werkte," enz. Boedda en Mohammed zijn in de vervaardiging van hun valsche godsdiensten geleid en beïnvloed door Gods gemeene Gratie! Zegt Dr. G. zelf niet: "Werkelijk hebben deze mannen voor hun volken een roeping gehad en wel in dien zin, dat wat in hun werkzaamheid getuigt van hooger religieus besef, als vrucht van Gods gemeene Gratie moet beschouwd."

Hij, Die een jaloersch God is; Die alleen God is, zou Hij in goedgunstigheid neerzien op deze afgodendienaar — hierboven genoemd — bewerkt met Zijn genadegaven (?), zij het dan geen zaligmakende. Is het te veel gezegd, is het te sterk gezegd, als zulk een voorstelling ons laat concludeeren, dat God werkelijk aansprakelijk is voor de hoogere (?) valsche religies, daar zij vrucht zijn van Zijn gemeene Gratie.

De lezer moet het vraagstuk zelf maar eens doordenken. De zaak grondig te onderzoeken en te weerleggen, daarvoor kunnen wij niet over de plaatsruimte beschikken, en we verwachten, dat de aandachtige lezer dit zelf zal trachten te doen. Het zal u de moeite beloonen. Ten laatste zal het u wel opgevallen zijn, dat het bijna ongelooflijk is, dat zulke gedachten — als hierboven aangehaald — in Gereformeerde kringen geopperd worden.

A. C. Boerkoel.

---

1) Deel III, pagina 42.
2) Deel III, pagina 46.
3) Deel III, pagina 46.
4) Deel III, pagina 46.
5) Deel III, pagina 47.
6) Deel III, pagina 50.
7) Deel III, pagina 55.

BEKENDMAKING

De jaarvergadering van de Ref. Free Publishing Association staat gehouden te worden, zoo de Heere wil, Donderdag, 8 Sept., om 7:45 P. M. in de basement van de Fuller Ave. kerk.

Ds. L. Vermeer van Oskaloosa zal dan een rede voor ons houden in de Hollandsche taal.

Het bestuur heeft de volgende tien broeders op de nominatie geplaatst voor bestuursleden, waarvan vijf moeten gekozen worden.

Sidney Bylsma
M. De Goede
P. Ezinga
M. Faber
E. Harkema
F. Pipe
B. Steigenga
F. Vander Laan
G. Vander Tuuk
A. Van Ellen

Bovendien zal er gelegenheid zijn om contributie te betalen.

NOTICE

A meeting of the Board of the Reformed Free Publishing Association will be held Wednesday, August 17, at 7:45 P. M. in the basement of the Fuller Ave. church.